

ad stk. 9. Under hensyn til, at en enke eller en anden person, der oppebærer en rente af samme størrelse som enkerenten, ikke bør være udelukket fra at kunne disponere over et kapitalbeløb, når anvendelsen heraf kan skabe en bedring af pågældendes erhvervsmæssige eller økonomiske forhold, foreslås det at åbne adgang til under visse betingelser at yde forskud på den fremtidige rente.

For at hindre misbrug må dette forskudsbeløb ikke overstige den i stk. 7 omhandlede afløsningssum i tilfælde af nyt ægteskab.

De foreslåede satser for renternes størrelser med et uforandret maksimumsbeløb for årsløn vil antagelig medføre erstatningsudgifter af samme størrelse som det nugældende kapitalssystem, idet dog bemærkes, at den i stk. 7 foreslåede bestemmelse om rentens bortfald som følge af nyt ægteskab vil kunne medføre en besparelse.

Til § 41.

Ved loven af 23. marts 1948 blev den i § 41 omhandlede begravelseshjælp fastsat til 350 kr., eventuelt pristalsreguleret i henhold til bestemmelsen i § 44 A, stk. 1, under hensyn til, at omkostningerne ved affoldelse af en almindelig, forholdsvis beskedne begravelse i København efter de da gældende priser ville beløbe sig til ca. 350 kr.

Da omkostningerne ved en sådan begravelse nu beløber sig til et betydeligt højere beløb, findes det rimeligt, at begravelseshjælpen fastsættes til 700 kr. som grundbeløb, og at dette beløb reguleres efter bestemmelserne i § 44 A, stk. 1.

Med den fra 1. april 1958 gældende pristalsregulering af lovens ydelser udgør begravelseshjælpen 507,50 kr., og merudgiften ved den foreslåede forhøjelse til et grundbeløb på 700 kr. skønnes at andrage ca. 40 000 kr. årlig.

Til § 42.

I de tilfælde, hvor en tilskadekommen, der har været beskæftiget i en landkommune, i anledning af et ulykkestilfælde er blevet afskediget med pension, har direktoratet hidtil beregnet erstatningen på grundlag af bestemmelserne i § 42, stk. 2, men har anvendt de samme beregningsregler, som er fastsat i § 42, stk. 1. Konsekvensen af at anvende § 42, stk. 2, er imidlertid, at den pågældende landkommune er berettiget til at oppebære erstatningen helt eller delvist efter direktoratets nærmere bestemmelse.

Da landkommuner i stadig stigende grad indfører pensionsordninger for deres funktionærer, og da disse vedtægter godkendes af amtsrådene, jfr. bekendtgørelse nr. 329 af 6. juli 1950 af lov om

landkommunernes styrelse § 15, sammenholdt med § 10, findes det rimeligt at sidestille landkommuner med købstadkommuner i henseende til erstatningsberegningen, jfr. § 42, stk. 1, sidste pkt., hvorved der tillige gives de landkommuner, der uanset bestemmelserne i lovens § 14 har afgivet risikoen i henhold til loven til et anerkendt forsikringsselskab, adgang til at opnå en præmiereduktion som følge af bestemmelserne i lovens § 42, stk. 1.

Til § 43.

Ændringerne i stk. 1 er en følge af forslaget i § 39 om indførelse af renteerstatninger til efterladte.

Den ændrede formulering af stk. 3 og ændringen i stk. 4 er en følge af den i § 38, stk. 3, foreslåede ændring.

Til § 44.

Ved gennemførelsen af den første ulykkesforsikringslov i 1898 var årslønnens maksimum fastsat til 800 kr., svarende til $\frac{8}{100}$ af årsindtægten for en fuldt beskæftiget ufaglært industriarbejder i København. Mens dette niveau blev opretholdt i de følgende år, kom den i 1933 i loven fastsatte årsløn til at ligge væsentligt under denne grænse. Ændringen i loven af 23. marts 1948 hævede årslønnens maksimum, således at dette nærmere kom i overensstemmelse med det oprindelig anvendte princip. Samtidig gennemførtes den i lovens § 44 A omhandlede automatisk pristalsregulering, hvis formål var at bevare overensstemmelsen mellem årslønnens maksimum og det pågældende lønniveau.

Imidlertid har denne pristalsregulering ikke kunnet opfylde sit formål, og navnlig i de senere år er lønniveauet steget så kraftigt, at der nu er en betydelig afstand mellem lovens maksimum og den ufaglærte industriarbejders årsfortjeneste. En sammenligning af udviklingen i årsindtægten for den ufaglærte københavnske industriarbejder fra 1946 til 1956 med den i samme periode skete udvikling i det pristalsregulerede maksimum i henhold til ulykkesforsikringsloven viser således, at pristalsreguleringen har udløst en forhøjelse i det nugældende maksimum på 40 pct. mod en forhøjelse i industriarbejdernes årsfortjeneste på 97 pct.

Såfremt årslønnen fastsættes i overensstemmelse med det gamle $\frac{8}{100}$ princip, skulle der herefter i loven indføres et maksimumsbeløb på ca. 10 700 kr., men beløbet foreslås — bl. a. under hensyn til at den realindtægt, der i dag svarer til en ufaglært arbejders årsløn ved fuld beskæftigelse, nu ligger væsentligt højere end tilfældet var i 1898 — til 9 000 kr.